

былъ длъженъ да искарвамъ нашето другарство въ степенъ на първоначално запознавание.

— Но все така азъ не разбирамъ—Отъ Какво?

— Отъ това е, че Ви живѣете сега въ по горенъ кръгъ, гдѣто на мене быха глѣдали като на лице, което извиднжжъ минава въ по горенъ кръгъ.

— Но кой ще земе да прави това? навѣрно азъ нещж.

— Тия, които Ви заобикалятъ: твърдѣ не приятно имъ бы было да срѣщатъ въ Вашето общество личностъ, която се привикнали да глѣдатъ задъ масата на дюкена.

— Та оставиги, да не дохождатъ. Знаешъ, че и азъ неотдавна бѣхъ бѣдна учителка. Азъ неискамъ познанство съ по горенъ кръгъ, ако тѣ мя посѣщаватъ, всякога ще ги приемамъ съ любезностъ въ къщата си, но иска се това и отъ тѣхъ; щото и тѣ като се срѣщата въ къщата ми съ старитѣ ми другари, да се отнасятъ къмъ тѣхъ съ такава вѣжливостъ.

— Това е твърдѣ благородно отъ Ваша странж, но тази теория е не осъществима. Новитѣ Ви отношенія изискватъ, щото да пожертвувате за тѣхъ старитѣ си приятели.

— О, никога! Отговорила Надежда Петровна; а още повече Вамъ. . . . Ний сме длъжни да бждемъ другари, както отъ преди. Азъ чувахъ че скоро ще се жените.

Въ това врѣме извѣстили за дохождането